

Tarzan's Verhalen uit de Tropische Wildernis

VAN

EDGAR RICE BURROUGHS

NAAR DE AMERIKAANSCH E UITGAVE BEWERKT

DOOR

W. J. A. ROLDANUS Jr.

RIJSWIJK (Z.-H.)
BLANKWAARDT & SCHOONHOVEN

AMSTERDAM
J. C. DALMEIJER

HET GEVECHT OM DEN BALU.

Teeka was moeder geworden. Tarzan van de Apen stelde daar heel veel belang in, meer belang zelfs dan Taug, de vader. Tarzan hield veel van Teeka. Zelfs de zorgen van het komende moederschap hadden niet alleen niet het vuur van haar zorgeloze jeugd gebluscht, maar Teeka was een opgewekte speelmakker gebleven zelfs op een leeftijd, dat andere vrouwtjes van Kerchak's troep al een gemelijke waardigheid aangenomen hadden. Zij had nog een kinderlijk genoeg in het primitieve verstoppertje en krijgertje spelen, dat Tarzan's vruchtbare menschegeest uitgedacht had.

Het verstoppertje spelen door de boomtoppen is een heel opwindend tijdverdrijf. Tarzan vond het nog steeds aardig, maar de mannetjesapen van zijn jeugd hadden reeds lang zulke kinderlijke spelen opgegeven. Teeka was er altijd tot kort vóór haar bevalling dol op geweest; maar met de komst van haar eerstgeborene was zelfs Teeka veranderd.

Die verandering verbaasde Tarzan ten zeerste en

deed hem pijn. Op een ochtend zag hij Teeka op een lagen tak iets heel dicht tegen haar behaarde borst drukken – een klein iets, dat kronkelde en wriemelde. Tarzan kwam naderbij, nieuwsgierig als alle wezens, die begiftigd zijn met hersenen en over het mikroskopische stadium uit gekomen zijn.

Teeka rolde haar oogen in zijn richting en drukte het wriemelende kleine ding nog dichtter tegen zich aan. Tarzan kwam nog dichtter bij. Teeka trok zich terug en liet haar tanden zien. Tarzan was stom verbaasd. Nooit nog had Teeka, behalve dan wanneer zij met elkaar speelden, hem haar tanden laten zien; maar dien dag zag zij er heelemaal niet speels uit. Tarzan streek zijn bruine vingers door zijn dik zwart haar, liet zijn hoofd op zij hangen en staarde. Dan kwam hij nog wat dichtter bij en rekte zijn hals uit, om het ding, dat Teeka zoo koesterde, beter te kunnen zien.

Weer trok Teeka met een waarschuwend gesnauw haar bovenlip op. Tarzan stak voorzichtig een hand uit, om het ding, dat Teeka vasthield, aan te raken, maar Teeka viel hem met een nijdig gegrom plotseling aan. Haar tanden boorden zich in het vleesch van zijn voorarm vóór hij dien terug kon trekken, en zij vervolgde hem over een korten afstand, toen hij zich onmiddellijk door de boomen terugtrok; maar Teeka, die haar baby droeg, kon hem niet inhalen. Op een veiligen afstand bleef Tarzan staan en keerde zich om, om met onverholven verbazing

naar zijn voormalige speelmakker te kijken. Wat was er gebeurd om de zachtaardige Teeka zoo te veranderen? Zij had het ding in haar armen zóó bedekt, dat Tarzan nog niet had kunnen zien wat het was; maar thans, toen zij zich weer omkeerde, zag hij het. Door zijn pijn en zijn verdriet heen glimlachte hij, want Tarzan had al meer jonge aapmoeders gezien. Binnen enkele dagen zou zij minder argwanend zijn. Toch voelde Tarzan zich nog beleedigd; het was niet rechtvaardig, dat Teeka bang voor hem was. Voor geen geld ter wereld zou hij haar of haar balu, wat het apenwoord voor baby is, kwaad doen.

En nu, ondanks de pijn van zijn gewonden arm en hoewel hij zich in zijn trots gekwetst voelde, kwam een nog sterker verlangen in hem op om dichterbij te komen en den pasgeboren zoon van Taug goed te kunnen zien. Mogelijk zult gij u erover verwonderen, dat Tarzan van de Apen, machtig vechter als hij was, gevlucht was voor den aanval van een apin of dat hij aarzelde terug te keeren, om zijn nieuwsgierigheid te bevredigen, terwijl hij zonder eenige moeite de verzwakte moeder van den pasgeboren aap had kunnen overwinnen; maar gij behoeft u daarover niet te verwonderen. Wanneer u een aap was, dan zoudt u weten, dat slechts een dolle aap zich tegen een vrouwtje keert behalve dan om haar op zachte wijze te kastijden, met die uitzondering, dat er nu en dan een individu voorkomt – evenals trouwens onder onze eigen soort – dat er behagen in schept zijn

betere helft af te ranselen, omdat zij toevallig kleiner en zwakker is dan hij.

Tarzan ging weer naar de jonge moeder toe – voorzichtig nu en zorgend een veiliger terugweg te hebben. Weer gromde Teeka onheilspellend. Tarzan vermaande haar ernstig.

„Tarzan van de Apen zal Teeka’s balu geen kwaad doen,” zeide hij. „Laat ik hem eens zien.”

„Ga weg!” beval Teeka. „Ga weg of ik zal je dooden.”

„Laat ik hem eens zien.”

„Ga weg!” herhaalde de apin. „Daar komt Taug. Hij zal wel maken, dat je weggaat. Taug zal je dooden. Dat is Taug’s balu.”

Een woest gegrom achter hem zeide Tarzan, dat Taug dichtbij was; hij had waarschijnlijk de dreigementen van zijn wijfje gehoord en kwam haar nu te hulp.

Nu was Taug, zoowel als Teeka, Tarzan’s speelkameraad geweest, toen het mannetje nog jong genoeg was om te willen spelen. Eenmaal had Tarzan Taug’s leven gered; maar het herinneringsvermogen van een aap is niet lang en in geen geval zou dankbaarheid boven het vaderlijk instinct gegaan zijn. Tarzan en Taug hadden eenmaal hun kracht gemeten en Tarzan was daarin overwinnaar gebleven. Men kon er verzekerd van zijn, dat Taug zich dat nog herinneren zou; maar dat nam niet weg, dat hij zeker een nieuwe nederlaag zou wagen voor zijn

eerstgeborene – wanneer hij daarvoor in een stemming was.

En te oordeelen naar zijn vreeselijk gegrom, dat steeds krachtiger en dreigender werd, scheen hij juist in zoo'n stemming. Nu voelde Tarzan geen vrees voor Taug en de ongeschreven wet van den jungle eischte niet, dat hij den strijd met een mannetje ontwijken zou, tenzij hij dat om zuiver persoonlijke redenen wilde. Maar Tarzan hield van Taug. Hij voelde geen wrok tegen hem en zijn menschengeest zeide hem wat de geest van een aap nooit afgeleid zou hebben – dat Taug's houding in geen enkel opzicht het gevolg was van haat. Het was slechts de instinctieve aandrang van het mannetje om zijn kind en zijn vrouwtje te beschermen.

Tarzan wilde niet met Taug vechten, doch evenmin vond het bloed van zijn Engelsche voorouders behagen in de gedachte om te vluchten, maar toch sprong Tarzan, toen de mannetjes-aap aanviel, lenig ter zijde. Op die wijze aangemoedigd, keerde Taug zich weer om en ging weer in zijn dolle woede tot den aanval over. Misschien prikkelde de herinnering aan de vorige nederlaag, die hij tegenover Tarzan geleden had, hem nog meer. Misschien wekte het feit, dat Teeka daar naar hem zat te kijken, het verlangen in hem op den aap-mensch voor haar oogen te overwinnen, want in de borst van ieder junglemannetje schuilt een groote zelfgenoegzaamheid, die haar uitdrukking vindt in het uitvoeren van helden-

daden voor een groot aantal van de andere sekse.

Aan de zijde van den aap-mensch hing zijn lange graslasso, zijn speelgoed van gisteren, zijn wapen van heden, en toen Taug voor de tweede maal aanviel, wierp hij het touw om zijn hoofd en schudde handig de lus uit, terwijl hij weer behendig het leelijke beest ontweek. Vóór de aap zich weer kon omkeeren, was Tarzan tusschen de takken van het hoogste terras gevlucht.

Taug, die zich nu tot echte woede opgeschroefd had, volgde hem. Teeka keek hem na. Het was moeilijk te zeggen of zij er belang in stelde of niet. Taug kon niet zoo vlug klimmen als Tarzan, zoodat de laatste makkelijk de hooge terrassen, waarheen de zware aap hem niet volgen durfde, bereikte vóór de eerste hem inhalen kon. Daar bleef hij staan en keek neer op zijn vervolger, terwijl hij leelijke gezichten tegen hem trok en hem uitschold met de eerste de beste scheldwoorden, die hem in den mond kwamen. Toen hij Taug zóó woedend had gemaakt, dat de groote aap letterlijk danste op den tak, die onder zijn gewicht boog, schoot Tarzan's hand plotseling uit, vloog een lus vlug door de lucht en sloot zich om de behaarde pooten van den anthropoïde, die op zijn knieën viel.

Taug, langzaam van begrip, begreep te laat de bedoeling van zijn tegenstander. Hij trachtte te ontsnappen, maar de aap-mensch gaf aan het touw een geweldigen ruk, die Taug van zijn zitplaats afrukte, en een oogenblik later hing de aap, woest brullend,

met zijn kop naar beneden dertig voet boven den grond.

Tarzan bond het touw aan een sterken tak en ging dan heel dicht bij Taug staan.

„Taug”, zeide hij, „je bent even dom als Buto, de rhinoceros. En nu kan je hier hangen tot je een klein beetje verstand in je dikken kop krijgt. Je mag hier hangen kijken, terwijl ik met Teeka ga praten.”

Taug ging te keer als een bezetene en dreigde, maar Tarzan grinnikte slechts tegen hem, terwijl hij zich verder naar beneden liet zakken. Dan ging hij weer naar Teeka toe, doch weer werd hij door ontbloote tanden en dreigend gegrom ontvangen. Hij trachtte haar te kalmeeren, haar van zijn vriendschappelijke bedoelingen te overtuigen en rekte zijn hals uit om naar Teeka's balu te kijken; maar de apin was niet te overtuigen, dat hij haar of den kleine geen kwaad wilde doen. Het moeder-zijn was nog te nieuw voor haar, dan dat haar verstand boven haar instinct ging.

Het nuttelooze van een poging om Tarzan te tuchtigen inziende, trachtte Teeka hem te ontvluchten. Zij liet zich op den grond zakken en ging heen en weer loopen over de open plek, waaromheen de apen van den troep lagen te rusten of naar voedsel zochten. Tarzan gaf nu zijn pogingen om haar over te halen hem den balu van dichtbij te laten zien op. De aap-mensch zou het kleine ding zoo graag in zijn handen gehad hebben. Het zien alleen ervan wekte

in zijn borst een vreemd verlangen. Hij wilde het kleine aapje zoo graag knuffelen en streelen. Het was Teeka's balu en Tarzan had Teeka vroeger liefgehad.

Maar dan werd zijn aandacht afgeleid door de stem van Taug. De vreeselijke bedreigingen hadden plaats gemaakt voor smeekbeden. De steeds dichter toetrekken de lus hield de circulatie van het bloed in zijn pooten tegen – hij begon pijn te krijgen. Verscheidene apen zaten om hem heen, vol belangstelling voor den kritieken toestand, waarin hij verkeerde. Zij maakten allesbehalve vleiende opmerkingen over hem, want ieder hunner had op zijn beurt het gewicht van Taug's machtige handen en de kracht van zijn groote tanden gevoeld. Zij verkneuterden er zich in, dat hij daar nu zoo hing.

Teeka, die zag, dat Tarzan naar de boomen teruggegaan was, was in het midden van de open plek gaan zitten, waar zij haar baby liefkoosde en argwanende blikken in alle richtingen wierp. Met de komst van haar balu was Teeka's zorgelooze wereld plotseling bevolkt geworden met talloze vijanden. Zij zag een onverzoenlijken vijand in Tarzan, die tot dusverre haar beste vriend geweest was. Zelfs de arme oude Munga, die half blind en bijna geheel tandeloos was en onder een gevallen boomstam geduldig naar larven zocht, vertegenwoordigde voor haar een boozen geest, die naar het bloed van kleine balu's dorstte.

En terwijl Teeka vol achterdocht overal kwaad

zocht, waar geen kwaad te vinden was, zag zij niet twee onheilspellende, geel-groene oogen, die van achter een boschje struikgewas van de tegenovergestelde zijde van de open plek naar haar loerden.

Half dol van honger staarde Sheeta, de panter, vol hebzucht naar het verleidelijke vleesch, dat zoo dicht bij hem was, maar het zien van de groote mannetjes deed hem aarzelen.

O, als de apin met haar balu maar een heel klein beetje dichterbij kwam! Een vlugge sprong en hij zou met zijn buit weer weg kunnen zijn vóór de mannetjesapen het konden verhinderen.

Het einde van zijn gelen staart bewoog zich met krampachtige kleine rukjes; zijn onderlip hing naar beneden en liet een roode tong en gele tanden zien. Maar dit alles zag Teeka niet en ook de apen niet, die om haar heen naar voedsel zochten of rustten. En evenmin Tarzan of de apen in de boomen.

Tarzan, die de scheldwoorden, waarmede de mannetjesapen den machtelozen Taug overstelpten, hoorde, klom vlug tusschen hen in. Een kwam hoe langer hoe dichterbij en boog zich voorover in een poging, om den bengelenden aap te grijpen. De herinnering aan de laatste gelegenheid, dat Taug hem zoo leelijk toegetakeld had, maakte hem woedend en hij zon nu op wraak. Wanneer hij eenmaal den heen en weer slingerenden aap gegrepen had, zou hij hem heel gauw binnen het bereik van zijn tanden hebben. Tarzan zag het en zijn toorn werd opgewekt. Hij hield

van een eerlijk gevecht, maar wat deze aap wilde stuitte hem tegen de borst. Reeds had een behaarde hand den machtelozen Taug gegrepen, toen Tarzan met een woest gegrom van protest naast den aap op den tak sprong en hem met een harden slag van zijn zitplaats stootte.

Verrast en woest greep de mannetjes-aap, terwijl hij naar beneden tuimelde, naar een steunpunt en slaagde er door een vlugge beweging in, zich een paar voet lager aan een anderen tak vast te grijpen. Onmiddellijk klom hij weer naar boven, om zich op Tarzan te wreken, maar de aap-mensch was met andere dingen bezig en wilde zich niet laten storen. Hij legde Taug opnieuw uit, hoe wanhopig dom deze laatste was, en wees hem erop hoeveel grooter en machtiger Tarzan van de Apen was dan Taug of welke andere aap ook.

Ten slotte wilde hij Taug vrij laten, maar niet voordat Taug geheel en al van zijn eigen inferioriteit overtuigd was. Op dat oogenblik kwam de dolle aap van beneden en onmiddellijk veranderde Tarzan van een plagenden jongen man in een snauwend en grauwend wild dier. Zijn hoofdharen gingen recht overeind staan; zijn bovenlip werd opgetrokken, waardoor zijn vechttanden bloot kwamen. Hij wachtte niet tot de aap bij hem zijn zou, want iets in het uiterlijk of de stem van den aanvaller wekte in den aap-mensch een vechtlust, waaraan hij geen weerstand bieden kon. Met een schreeuw, die niets mensche-

lijks had, sprong Tarzan den aanvaller naar de keel.

De onstuimigheid van deze daad en het gewicht van zijn lichaam deden den aap, die naar steun greep en klauwde, door de bebladerde takken van den boom achterover tuimelen. Vijftien voet vielen zij, waarbij Tarzan's tanden in den keelader van zijn tegenstander geboord waren, tot een zware tak hen tegenhield. De aap kwam met zijn rug dwars op den tak terecht, bleef daar een oogenblik hangen met den aap-mensch nog op zijn borst en tuimelde dan verder naar beneden.

Tarzan had de verslapping van het lichaam, die onmiddellijk na de botsing met den boomtak ingetreden was, dadelijk gevoeld, greep, toen zijn tegenstander weer verder begon te vallen, met zijn hand naar een tak en wist dien nog juist bijtijds te pakken te krijgen om niet mede te vallen, terwijl de aap als een peillood naar den voet van den boom schoot.

Tarzan keek een oogenblik naar het lijk van wijlen zijn tegenstander, richtte zich dan in zijn volle lengte op, zette zijn gewelfde borst uit, sloeg daar met zijn gebalde vuist op en brulde den griezigen triomfkreet van den overwinnenden mannetjes-aap uit.

Zelfs Sheeta, de panter, die aan den rand van de open plek voor een sprong gereed lag, rilde, toen de machtige stem haar onheilspellenden kreet door den jungle deed echoën. Zenuwachtig keek Sheeta naar rechts en naar links, als om zich te vergewissen, dat hij een veiligen terugweg had.

„Ik ben Tarzan van de Apen,” pochte de aap-mensch; „machtig jager, machtig vechter! Niemand in den geheelen jungle is zoo groot als Tarzan.”

Dan ging hij terug in de richting van Taug. Teeka had wat er in den boom gebeurd was gezien. Zij had zelfs haar dierbaren balu in het gras gezet en was wat dichterbij gekomen om hetgeen er in de takken boven haar voorviel beter te kunnen zien. Voelde zij in het diepst van haar hart nog iets voor den onbehaarden Tarzan? Zwol haar woeste borst op van trots, toen zij getuige was van zijn overwinning op den aap? U zult het aan Teeka zelf moeten vragen.

En Sheeta, de panter, zag, dat de apin haar jong alleen in het gras had laten liggen. Hij sloeg weer met zijn staart, alsof dat zijn tijdelijk verdwenen moed weer zou prikkelen. Hij was nog diep onder den indruk van den kreet van den overwinnenden aap-mensch. Het zou nog verscheidene minuten duren vóór hij een aanval zou durven wagen.

En terwijl hij zijn moed weer bijeen trachtte te krijgen, was Tarzan weer bij Taug, klom naar het punt, waar het einde van den graslasso was vastgemaakt, trok het los en liet den aap langzaam naar beneden zakken, totdat diens grijpende handen een tak konden vastpakken.

Vlug zocht Taug een veilig plekje en schudde de lus van zich af. In zijn door woede dol hart was geen plaats voor dankbaarheid voor den aap-mensch. Hij herinnerde zich slechts het feit, dat Tarzan hem zoo

schandelijk bejegend had. Hij wilde zich wreken, maar juist op dat oogenblik waren zijn pooten zóó pijnlijk en voelde hij zich zóó duizelig, dat hij de bevrediging van zijn wraakgevoelens uitstellen moest.

Tarzan rolde zijn lasso op, terwijl hij Taug de les las over het nuttelooze om zijn armzalige krachten – lichamelijke zoowel als intellectueele – te meten met die van zijn meerderen. Teeka was tot vlak onder den boom gekomen en keek naar boven. Sheeta sloop met zijn buik op den grond nader. Het volgend oogenblik zou hij uit het kreupelhout zijn en gereed voor den vluggen aanval en den snellen terugtocht, die een einde zouden maken aan het korte leven van Teeka's balu.

Op dat oogenblik keek Tarzan toevallig over de open plek. Onmiddellijk liet hij zijn houding van gewichtige pocherij varen. Zwijgend en vlug liet hij zich naar beneden zakken. Teeka, die hem zag komen, en dacht, dat hij het op haar of haar balu gemunt had, zette haar haren op en maakte zich gereed om te vechten. Maar Tarzan vloog haar voorbij en terwijl hij dat deed, volgden haar oogen hem en zag zij de oorzaak van zijn plotseling naar beneden komen en zijn vliegen over de open ruimte. Sheeta, de panter, sloop naar den kleinen balu, die vele yards verder in het gras lag.

Teeka stiet een schellen gil van angst en alarm uit en vloog den aap-mensch na. Sheeta zag Tarzan komen. Hij zag het jong der apen voor zich en dacht,

dat de andere hem zijn prooi wilde ontrooven. Met een woest gegrom kwam hij naar voren.

Taug, gewaarschuwd door Teeka's kreet, kwam langzaam naar beneden om haar te helpen. Verscheidene andere apen vlogen, grommend en brullend, naar de open plek, maar zij waren allen veel verder verwijderd van den balu en den panter dan Tarzan van de Apen, zoodat Sheeta en de aap-mensch bijna gelijktijd Teeka's jong bereikten; met ontbloote tanden en tegen elkaar grauwend, stonden zij over het kleine wezentje heen.

Sheeta was bang den balu te grijpen, omdat hij daardoor den aap-mensch gelegenheid geven zou hem makkelijker aan te vallen; en om dezelfde reden aarzelde Tarzan om den panter zijn prooi te ontrukken, want wanneer hij zich zou bukken om dat te doen, zou deze hem oogenblikkelijk aanvallen. Zoo stonden zij daar, terwijl Teeka over de open plek kwam; toen zij in de nabijheid van den panter was, begon zij langzamer te loopen, want zelfs haar moederliefde kon nauwelijks haar instinctieven angst voor dezen natuurlijken vijand van haar soort overwinnen.

Achter haar kwam Taug, voorzichtig en telkens even ophoudend, en nog verder achter hem kwamen andere apen, die woest grauwend en hun onheilspellende kreten uitstieten. Sheeta's geelgroene oogen fonkelden vreeselijk tegen Tarzan en keken langs Tarzan heen naar de apen van Kerchak, die op hem

af kwamen. Zijn bezonnenheid zeide hem om te keeren en te vluchten, maar de honger en het zoo vlak-bij zijn van dat verleidelijk hapje in het gras voor hem spoorde hem aan om te blijven. Hij stak een poot naar Teeka's balu uit en terwijl hij dat deed, sprong Tarzan van de Apen met een woest keelgeluid op hem.

De panter ging op zijn achterpooten staan om den aanval van den aap-mensch af te wachten. Hij deed een harden slag naar Tarzan, die zijn gezicht weggerukt zou hebben, wanneer hij doel getroffen had, maar hij trof zijn doel niet, want Tarzan dook eronder uit en greep het dier beet, zijn lang mes gereed in zijn eene sterke hand – het mes van zijn overleden vader, van zijn vader, dien hij nooit gekend had.

Onmiddellijk was de balu door Sheeta, den panter, vergeten. Hij dacht er nu nog slechts aan het vleesch van zijn tegenstander met zijn machtige klauwen aan flarden te rukken en zijn lange, gele tanden in de zachte, gladde huid van den aap-mensch te boren, maar Tarzan had reeds eerder met de roofdieren van den jungle gevochten, ofschoon hij er niet altijd ongedeerd afgekomen was. Hij kende het gevaar, dat hij liep, maar Tarzan van de Apen, gewend aan het zien van lijden en dood, deinsde voor geen van beide terug, want hij vreesde geen van beide.

Het oogenblik, dat hij onder Sheeta's slag wegdook, sprong hij achter het dier en dan op den taankleurigen

rug, terwijl hij zijn tanden in Sheeta's nek en de vingers van zijn eene hand in het bontachtige vel bij de keel boorde en met zijn andere hand zijn mes in Sheeta's zijde stak.

Grommend en brullend, klauwend en bijtend, rolde Sheeta op het gras in een wanhopige poging om zijn tegenstander van zich af te schudden of een gedeelte van zijn lichaam binnen het bereik van zijn tanden of klauwen te krijgen.

Terwijl Tarzan met den panter handgemeen was, was Teeka vlug naar haar balu gelopen en had hem opgenomen. Nu zat zij veilig op een hoogen tak het kleine ding aan haar behaarde borst te koesteren, terwijl haar woeste kleine oogjes geen blik af hadden van de vechtenden en haar wilde stem Taug en de anderen aanspoorde zich in het gevecht te mengen.

Zoo geprikkeld kwamen de mannetjes-apen dichter bij en verdubbelden hun afschuwelijk geschreeuw; maar Sheeta had het met zijn éénen vijand reeds druk genoeg – hij hoorde hen zelfs niet. Eenmaal slaagde hij erin den aap-mensch gedeeltelijk van zijn rug af te schudden, zoodat Tarzan een oogenblik binnen het bereik van die vreeselijke klauwen was, en in dat korte oogenblik legde, vóór hij weer op den rug van het dier was, een harde slag van een der achterpooten een been van heup tot knie open.

Mogelijk had het zien en het ruiken van dat bloed een prikkelende uitwerking op de apen; maar Taug was in werkelijkheid verantwoordelijk voor wat zij deden.

Taug, een oogenblik te voren nog vervuld met woede tegenover Tarzan van de Apen, stond vlak bij het vechtende paar; zijn roodgerande oogen fonkelden boosaardig tegen hen. Wat ging er in zijn woest brein om? Verkneuterde hij zich over de allesbehalve benijdenswaardige positie, waarin zijn beul van daareven zich bevond? Verlangde hij ernaar Sheeta's groote tanden weg te zien zinken in den zachten strot van den aap-mensch? Of besepte hij de heldhaftige onzelfzuchtigheid, die Tarzan ertoe gebracht had te hulp te snellen en zijn leven te wagen voor Teeka's balu – voor Taug's kleinen balu? Is dankbaarheid alleen iets van den mensch of kennen lagere diersoorten die ook?

Bij het vergieten van Tarzan's bloed beantwoordde Taug deze vragen. Met al het gewicht van zijn groot lichaam sprong hij, afgrijselijk grommend, op Sheeta. Zijn lange hoektanden begroeven zich in den witten strot. Zijn machtige armen sloegen en klauwden in het zachte bont tot het wegvloog in de junglebries.

En met Taug's voorbeeld voor zich vielen de andere apen ook aan, begroeven Sheeta onder hun verscheurende tanden en vulden het geheele woud met het woeste lawaai van hun strijdkreten.

O, maar het was een wondermooi en prachtig gezicht – deze strijd van de apen en den grooten, blanken aap-mensch met hun eeuwenouden vijand, Sheeta, den panter.

Opgewonden danste Teeka op den tak, die onder

hun zwaar gewicht doorboog, terwijl zij de mannetjes haar aanmoedigingskreten toeschreeuwde en Thula en Mumga en Kamma met de andere vrouwtjes van Kerchak's troep haar schel gebrul voegden bij het helsch lawaai, dat nu in den jungle heerschte.

Gebeten en bijtend, verscheurend en verscheurd vocht Sheeta om zijn leven; maar de kansen waren te ongelijk. Zelfs Numa, de leeuw, zou gearzeld hebben een dergelijk aantal groote mannetjes-apen van Kerchak's troep aan te vallen en thans stond een halve mijl verder, het lawaai van de vreeselijken strijd hoorend, de koning der dieren uit zijn middagslaapje op en sloop verder den jungle in.

Dan gaf Sheeta's verscheurd en bloedend lichaam den titanischen strijd op. Het verstijfde krampachtig, trok nog even en bleef eindelijk stil liggen; maar toch bleven de mannetjes-apen eraan rukken tot de mooie huid aan flarden gescheurd was. Eindelijk hielden zij, alleen omdat hun krachten uitgeput waren, op en dan rees uit de verwarring van bloedige lichamen een roode reus, recht als een pijl, op.

Hij zette zijn voet op het lijk van den panter, hief zijn met bloed bevlakt gezicht op naar het blauw van den aequatorialen hemel en stiet den vreeselijken overwinningskreet van den mannetjes-aap uit.

Een voor een volgden zijn behaarde makkers van Kerchak's troep zijn voorbeeld. De wijfjes kwamen van haar veilige zitplaatsen naar beneden en sloegen

het lijk van Sheeta. De jonge apen vochten den strijd nog eens over.

Teeka was vlak bij Tarzan. Hij keerde zich om en zag haar met den balu dicht tegen haar behaarde borst gedrukt; hij stak zijn handen uit, om het jong te grijpen in de stellige verwachting, dat Teeka haar tanden ontblooten en op hem springen zou; maar inplaats daarvan legde zij den balu in zijn armen, kwam nog dicht bij hem staan en likte zijn vreeselijke wonden.

En dan kwam Taug, die er met een paar schrammen afgekomen was, ging naast Tarzan zitten, keek naar hem, terwijl hij met den kleinen balu speelde, en boog zich ten slotte ook voorover en hielp Teeka met het zuiveren en het heelen van de wonden van den aap-mensch.